

— Не бива тъй! — казвалъ бакалинътъ, — да плете чорапи, да кърпи ризи. Малко ли работа има... Интъче ще я изпждя.

Напраздно момиченцето го молѣло да остави бабата на спокойствие, като обѣщавало да работи и зарадъ нея, ала той си настоявалъ:

— И тя трѣбва да работи!

И искалъ той да му показватъ всичко, що бабата изработвала.

Момиченцето работѣло отъ сутринъ до вечеръ: мило сждоветѣ, помагало въ готварницата, плѣвило градината или бавило дѣцата.

— Тъй, много хубаво! думалъ бакалинътъ; — а какво прави бабата?

Но и тя изкарала нѣщо: оплела била чифтъ чорапи, закърпила долни дрехи и доста добрѣ подшила кърпички.

— Видишъ ли? — радостно думалъ бакалинътъ на жена си, — азъ ти казвахъ, че бабата е мързелива — и право съмъ мислилъ.

И бабата продължавала да работи, а работата я не съсипвала, само внучката ѝ ослабвала и блѣднѣла отъ день на день.

Една нощъ жената на бакалина не могла да спи. Станала отъ постелята и вижда прѣзъ пролуката на вратата отъ бабината стаичка се свѣти. Надникнала прѣзъ пролуката и що да види? Вмѣсто бабата, работѣла внучката ѝ.

Оттогава вече никой не заставялъ слѣпата баба да работи наравно съ другитѣ.
